

MAGYAROK ISTENE

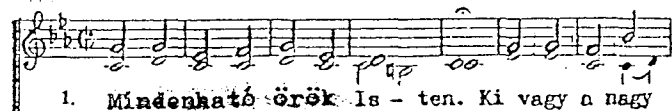
DR. MIHALY FERENC

Szeretettel köszöntelek benneteket Testvéreim az Élő Isten legnagyobb Fiának, a Názáreti Jesszének szavaival, aki azt mondja az aggodal-maskodóknak és gáncsoskodóknak:

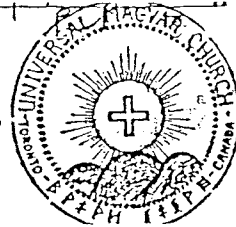
“Aki az eke szarvára veti kezét és hátra tekint, nem alkalmas az Isten országára.” Ez lesz mai elmélkedésünk alapja. Mindenekelőtt azonban imádkozzuk el az Úr Imádságát, énekelve, mert aki énekelve imádkozik, az kétszeresen imádkozik.

(Az Úr Imádsága)

Dallama: Luther M. 1537. Szövegét a "Hegyi Beszéd" alapján énekre írta Dr. Mihály F.

2. Add meg napi kenyerünket
És bocsásd meg vétkeinket
Kisértéstől óh tarts távol,
Szabadíts meg a gonosztól,
Ország és hatalom tiéd
S mind örökké a dicsőség.

Testvéreim!

A Názáreti Jézusnak előbb felolvasott szavai jutottak eszembe a napokban, amikor egyik barátom megkérdezte tőlem, hogy: "mikor hagyod már abba ezt a magyar vallásos hobbyt? Mi szükséged van neked arra, hogy életed utolsó szakaszában két végén égetve életed gyertyáját, minden vasárnap a templomban néhány embernek ingyen pazaroljad azt a tudományt, amit próféták, tudósok filozófusok, krisztusok évezredekken át produkáltak, melyeket te negyvenöt évi éjt nappallá tevő tanulással, munkával összegyűjtöttél, rendszerbe foglaltál és immár tizenkét év óta magyar vallásként hirdetsz talán olyanoknak is, akik akkor hagynak cserben, amikor ki kellene állni melletted, vagy a magyar valláseszme mellett?"

Bevallom, hogy megdöbbenett a talán túlzó, talán igaz, de egészségemért aggódó baráti intelem, és ő, aki jól ismeri életemet és látja küzdelmeimet, bolondnak mondott engem, mire én nem tudtam neki mást válaszolni, mint amit Tarsusi Pál, az apostol mondott, hogy: "Tetszék az Istennek, hogy az ígehirdetés bolondsága által tartsa meg a hívőket, mert a világ bolondjait választotta ki magának az Isten, hogy megszegyenítse a bölcseket." A többi barátaimnak pedig Babits Mihály szavaival válaszolok "Isten gyertyája" című versének néhány során át:

"Engem nem tudnak eloltani! Élek és itt vagyok, itten.
Pedig nagy világ-szelek elé emelted hős, vak, kicsi gyertyád...
Mít akarsz velem, Isten?

Inog a láng már és tövig ég bölcs, szent, konok kezeidben. . .
S új szelek jönnek, fattyú vihar, vakarcs poklok szégyenfuvalma. . .
Mít akarsz velem, Isten?

Mért tart magasra nagy tenyered? És milyen éj víze zúg lenn,
Hol sisteregve kiszenvedek, ha majd kegyetlen beledobsz,
Hogy körmödre ne égjek, Isten?

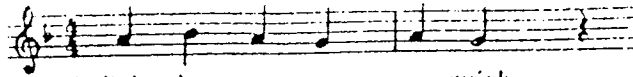
Testvéreim! Isten tudja, mit akar velünk és velem. Ha nem volnék meggyőződve arról, hogy Isten akaratából és nemzetünk megmaradása érdekében teszem, amit teszek és ha nem volnék büszke arra, hogy a maguk idejében Zarathustrát, Jézust, Manit, Pál apostolt és Assisi szent Ferencet is bolondnak tartották, akkor én is a televízió előtt sörözgetve bóbiskolhatnék.

De így, bízva a Magyarok Istene segítségével; szóban, dalban, tovább hirdetem az Ő Igéit, hogy - mint az Ő Nagy Fia mondta - ti megtartassatok.

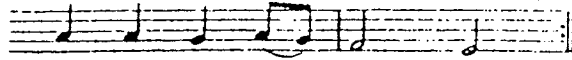
Most azért lelki felfrissülésünkre énekeljük el a Boldogasszony

Anyánk...kezdetű énekünket, melynek eredetijét az ősmagyarok is áhítattal énekelték Anahitához, a termékenység istenasszonyához. (Az ének az Énekeskönyvünk 9. oldalán található.)

BOLDOGASSZONY ANYÁNK

1. Bol - dog - asz - szony a - nyánk,
Nagy in - ség - ben lé - vén

2. Ré - gi nagy pát - ró - nánk!
Így szó - lit meg hu - zánk:

Nyisd fel az egeket sok kiáltásunkra,
Anyai palástod fordítsd oltalmunkra...
Magyarországról, édes hazánkról,
Ne felejtkezzél el szegény magyarokról.

Kegyesszemeiddel tekintsd meg népedet,
Segéld meg áldásra magyar nemzetedet.
Magyarországról, édes hazánkról,
ne felejtkezzél el szegény magyarokról,

Testvéreim.

Flórián Tibor, a magyar emigráció nagy írója azt mondja, hogy: **“Az Igazsághoz csak akkor lehetsz hű, ha előbb hűtlen lettél a hazugsághoz, a tévedéshez.”**

Ez éppen olyan igazság, mint amit a Názáreti Mester szavaiból is megérthetünk, hogy: ha elindultunk, ne nézzünk hátra, mert úgy járunk, mint a hátratekintgető szántó-vető: girbe-görbe lesz a barázdánk. Helyénvaló a figyelmeztetés főleg abból a szempontból, hogy aki felismerte azt a tényt, hogy az óhazán kívül élő magyarság fennmaradásához a befogadó országok alkotmánya csak vallási alapon biztosít elkülönülést, vagyis megmaradást, akkor a zsidósághoz hasonlóan, nekünk is saját őstörténeti alapú nemzeti vallásba kell tömörülnünk, ami nem zárná ki azt, hogy jó polgárai lehessünk befogadó hazánknak, de nem is szakítana el szülőföldünktől, magyar hazánktól, annak segítésétől és pártolásától.

Hogy ez a kérdés mennyire foglalkoztatta "tisztánlátóinkat", bizonyítja ezt tudós professzorok, publicisták, politikusok, közírók, köztük Dr. Baráth Tibor professzor véleménye, aki A külföldi magyarság ideológiája című nagyszerű könyvében a következőket írja:

"Az utóbbi évtizedben a külföldi magyarság jelentős részében komoly lelkiválság tünetei észlelhetők."

"Úgy látszik, hogy az emberek hite megrendült a kereszténység jelenlegi tanításaiban, megjelenési formáiban, politikai, társadalmi és világnézeti sugalmazásaiban és az aggódók új irányfényeket keresnek... és törekvésük talán abban foglalható össze, hogy a keresztény erkölcsi rendet megtartva, szorosabb kapcsolatba kívánják hozni vallásukat az ősi magyar világ gyökereivel és elképzeléseiket modernebb formában óhajtják kifejezni.

Míndenestére nagy meglepéssel és tisztelettel vesszük tudomásul Dr. Baráth Tibor professzor mellénk állását, melynek jelentőségét az is emeli, hogy könyvében többször is visszatér a tárgyra és útban a napkereszténység felé című fejezetében részletesen is taglalja.

Ő maga nem szervezett egyházat, nem mondja magáról, hogy próféta, de ismeri és pártolja mozgalmunkat.

Tanulmányában, amikor azt írja rólunk, hogy a keresztény erkölcsi rendet megtartva, szorosabb kapcsolatba kívánjuk hozni vallásunkat az ősi magyar világ gyökereivel és elképzeléseinket a mai ember lelki igényének megfelelőbb formában óhajtjuk kifejezni, a professzor ebben is közel áll a mai álláspontunkhoz, mert mi nem akarjuk lerombolni, vagy elvetni, félrelökni az Isten-keresés útjáról azt, ami a célnak megfelel. Vagyis, hogy megmaradjunk annak, aminek Isten teremtett bennünket: Magyar vallású polgárnak, bárhol a világon, akár meg tudjuk tartani anyanyelvünket, akár nem. Vonatkozik ez főleg utódainkra.

Célunk nem a mindenáron való újítás, hanem a magyar lélekben lévő értéktöbblet felszínre hozása és az egyéni boldogulással párhuzamos a nemzet felemelkedésének, gyarapodásának és boldogulásának szolgálatába állítása, felhasználva a tudomány, a művészet és irodalom minden alkotását, ami közelebb vihet bennünket az Istenhez és az Ő igazságainak megismeréséhez.

A professzor mozgalmunkat hitújításnak nevezi, amiben tökéletesen igaza van, mert mozgalmunk nem új vallás, hanem felújítása és modernizálása annak az ősi egyetemes vallásnak, amelyet egyenesen az ÉIő Isten oltott bele a mi őseinkbe, amelyről Anderson professzor a londoni egyetemen azt tanítja, ez az ősi egyetemes vallás az alapja az összes nagy vallásoknak. Ez az egyetemes, univerzális vallás pedig a mi szkítának is nevezett őseink vallása, melyen Zarathustra, Buddha, Jézus és Mani lelki fejlődésünknek megfelelő

reformokat végeztek, olyanokat, amelyeknek legnagyobb része ma is megállja a helyét, de tanításaikkal egyben megmutatták a lehetőségét és bizonyították a szükségességét a Prohászka által is emlegetett "Örök reformációnak"; mert az ember lelki szükséglete, a kultúra fejlődésével együtt változik. Jól fejezi ezt ki a közmondás: "Tempora mutantur et nos mutamur in illis." Az idő változik és benne változunk mi is.

Őseinknek ezer, kétezer vagy ötezer év előtti, ma már babonának tartott hiedelmeire tisztelettel nézünk ugyan vissza, de ma az "atomkorszakban" már más igényeink vannak.

Berossos, a suméri szittya őseink nagy történetírója szerint az akkor (Kr. e. 44(?)) ismert tudományok tanítója, Oannes volt, aki nemcsak civilizációt, hanem vallást is tanított, de nem alapított.

A magyar vallást sem alapította sem Zarathustra, sem Buddha, sem Jézus, sem Mani, sem Péter, sem Pál, hanem azt az Isten oltotta belénk, hogy ápoljuk, műveljük, mint egy fát és éljünk is gyümölcseivel sajátmagunk, nemzetünk, hazánk és felebarátaink jó hasznára.

Jézus és Keresztelő János nem áttérésre hívta prozelitizált testvéreinket, hanem szakításra a judaizmussal és megtérni a régi valláshoz.

Említi a professzor a jelvények és szimbólumok fontosságát is és azok között elsősorban a Nap jelvényt, mint a senki által soha nem látott legfőbb lény, az Isten jelképét, amelybe mi még az isteni hatalom jelvényét, az egyenlőszárú keresztet is beletettük, egyesítve az őshaza jelképével, a Hármassal. Ezek mind ősi, sok évezredes jelvényei a nemzettudatos magyar vallásnak.

Helyesen írja Baráth professzor, hogy: "Beletartozik vallásunkba a hittel kapcsolatos minden megnyilvánulás, mint például a szertartások, tanítások, dogmák stb.. sőt az idevágó összes gondolatok rendszere"; melyet ő vallási ideológiának nevez. Mi ebben sem vagyunk lemaradva.

Szertartásainkba felvettük - néha kissé modernizálva - őseink szent szertartásait, mint például a kereszténység által úrvacsorának nevezett véresküt, vagy vérszerződést, melyet Zarathustra kiterjesztett és meghirdetett az Isten és Ember közötti szövetség, mint őszövetség eszméjére, összevontan a mágusok kenyérosztogatásával. Ezt az eszmét, az őszövetséget újította fel a Názáreti Jézus amaz utolsó vacsorán tanítványjaival és azokon keresztül mindnyájónkkal. Természetes, hogy ezt az ősi Magyar szertartást nem vethetjük el, de szent és fennkölt jellegétől sem foszthatjuk meg még akkor sem, ha azt a teológia és a professzor által is judeo-krisztiánnak nevezett vallások is átvették az őst szittya magyar vallásból.

A magyar vallási megújulás... összhangba igyekszik hozni lelki világunk irányvonalait nemzeti törekvéseinkkel, legalábbis azok számára, akik

elhidegültek a hagyományos kereszténységtől." - írja tovább a professzor.

De ezt nekünk ki kell egészítenünk azzal, hogy mi nemcsak az elhidegültek részére hirdetjük, hanem minden magyar lelki megnyilvánulásának igyekszünk irányt mutatni, melynek irányvonalába esik az a követelmény is, amit a professzor úgy fejez ki, hogy: *"Mellőztessék a Bibliában szereplő idegen nemzetiség dicsőítése."*

Ehhez mi csak annyit fűzünk hozzá, hogy az idegen nemzetiségeket bár nem gyűlöljük - de érdemtelenül nem is dicsérjük. Cselekedeteiket és tanításukat megvizsgáljuk, kielemezzük és okulásra kritizáljuk, legálabb annyira, amennyire azok a mi vallásunkat, történelmünket, emberi vagy nemzeti méltóságunkat, vagy nemzet tudatunkat érintik és sertik, vagy azok általában az emberi jogokkal ellenkeznek.

A tőlünk elorzott kultúrjavakat és hitbeli igazságokat, lelki kincseket pedig eredeti formájukba visszatéve és mai igényeinkhez alkalmazva, lelki épülésünkre felhasználjuk.

A vallási tudatunkba, a krisztianizmus által belenevelt zsidó próféták helyett pedig beleépítjük a magyar történelem ragyogó alakjait, azok példaadásait, imáit, vallomásait és tanításait meg akkor is, ha azokat más nemzetiségek maguknak kisajátítottak, vagy kisajátítani akarják. Ur-Nammu nagyobb törvényalkotó volt, mint Mózes és Árpád nagyobb hadvezér, mint József, Botond és Toldi Miklós erősebbek, mint Sámson. Zarathustra, Jézus, Keresztelő Janós, Széchenyi, Prohászka nagyobbak a prófétáknál. Mátyás király sem volt kevésbé bölcs, mint Salamon. Hat a többi nagy királyok? Írok, költők, alkotók, stb.?

Szertartásainkba belefoglaljuk őseink ma is elfogadható szokásait. Évezredek alatt kifinomult rituáléit, ha azok esetleges naivságukban is alkalmasak a lelek esztétikai igényének kielégítésére. Ilyenek például az imák és énekek.

A régiek, mint a Názáreti Jézus is tanítványával, sokat énekeltek. Szent Jeromos azt írja a hunokról, hogy azok a saját irasáikból olvassak és éneklék a zoltárokat.

Az énekről pedig a szentéletű Numidiai Ágoston tanította, hogy aki énekelve imádkozik, az kétszeresen imádkozik.

Éneklésben meg a magyar népdalokat sem hanyagoljuk el. Jól mondta Pázmány Péter, hogy a magyar népdal édes testvére a vallásos éneknek. A hazafias énekek, dalok pedig a lelkünkől jönnek, hiszen nincs talán a világon meg egy nép, amelynek annyi oka lenne hazafias énekben kiáltani Istenhez, mint mi magyarok, az Ő fiai.

Az ima és az ének között az a különbség, hogy míg az imádkozás lehet őszinte és lehet kepmutató, addig az éneklés mindig őszinte, mert a dallam háttérbe szorítja kritikai érzéseinket. Másrészt, amikor az ember dalba önti érzelmeit, nem fontos, hogy az egy ismert személy fele irányuljon, hanem

az legtöbbször csak egy személytelen ideál felé irányul, akit szeretne megtalálni, megismerni még akkor is, amikor arra semmi reménye sincsen. Különösen áll ez az Isten-kereső éneklésre, mert az Istent sohasem fogjuk tökéletesen megismerni, mivel az Isten nem engedi magát megismerni, nem azért, mintha félne attól, hogy nem találnánk Őt tökéletesnek, hanem azért, mert mi nem vagyunk tökéletesek.

Ahogy a népdalokat a néplélek vágyai alapján a költők öntik formába, úgy az istenképzeteket is a nép tudósai, bölcselői, prófétái foglalják a nép ízlésének, lelki alkatának megfelelő keretbe.

Ez a keret a vallás. Mely a zsidóknál a judaizmus, az araboknál a mohamedánizmus, a latinoknál a katolicizmus, a szlávoknál a pravoszlávizmus, a germánoknál pedig a protestantizmus.

De hol vagyunk mi, magyarok? Mi a mi vallásunk? Hol vannak a mi prófétáink? Hol van a mi Szentírásunk, Ó- és Újtestamentumunk? Prófétáinkat, ősi vallásunkat kényszerből megtagadtuk. Szentírásainkat az inkvizíció elégette. És ma, amikor már szabadon megtehetnénk és felhozhatnánk a történelem mélyéből, a föld alól, és az égetések hamujából feléleszthetnénk, mint egy Főnix-madarat, meg kell küzdenünk a közömbösséggel, a hanyagsággal és az elmagyartalanodással és a hamis prófétálás haszonélvezőivel.

Hiába vannak próféták, ha tanításuk pusztába kiáltó szó, ha nincs, aki kövesse őket, ha nem tudjuk, vagy nem akarjuk széttörni az ezer éves rabbilincset, ha nem akarjuk kinyitni a lelki börtönünk ablakait és kapuit.

Döngessük hát mi a lelkiismeret, a magyar élniakarás kapuját és követeljük a lelkiismeret szabadságát, a több "világosságot", mint Goethe, a nagy költő-filozófus, aki halálos ágyán, amikor azt suttogetta: "Mehr Licht. Mehr Licht. " Több világosságot.. Pár perc múlva az "örök világosság fényeskedett néki.

Mi is követelhetjük a több világosságot, mert a mai emberek lelkét főleg vallásilag még ma is nagy sötétség borítja.

A hit sáfárai, haszonélvezői nem is akarják a szellemi sötétség fátylát fellebbenteni. Követőik pedig félnek a világosságtól, mert a sötétségben megszokták, hogy "vak vezet világtalant"; mint Jézus mondotta, és azzal sem törődnek hogy a verembe esnek, mert Isten majd elküldi az Ő egyszülött Fiát, aki kihúzza őket. De Jézus ezt nem ígérte, hanem azt mondta: "Ha meg nem tértek, méltók vagytok a gyehenna tüzére."

Ha egy egyszerű, tanulatlan ember, aki megszokta a babonás hiedelmeket, fél a magasabbrendű igazság megismerésétől, azt még meg lehet érteni. De ha egy művelt, nagytudású ember, mint pl. ✠ Dr. Bíró Béla

művészettörténész támadja és becsméreli az igazságkeresőket, a magyar nemzeti vallás hirdetőit, az ő esetükben már fel kell tételeznünk, hogy nem egészen a maguk nevében beszélnek, és vádaskodnak, hanem megbízásból, vagy hízelgésből a nagyobb hatalom felé, vagy pedig féltik a nyáját, amelyikből élnek.

Dr. Biró Béla például elismeri, hogy a vallásosnak mondott tömegben nagy a lelki sötétség, de azért a következőket írja:

“Régi dicsőségünk ábrándos kutatói, a ma reánk nehezedő éji homályban mesterséges fényforrásokat keresnek nemzeti önbizalmunk ébrentartására. . . Ez a vágy indította el azt a megható, magyar érzéssel telt, de teljesen tudománytalan, délibábos kutató munkát... melynek fő jellemzője, hogy művelői nem magas képzettségű szaktudósok, hanem szinte kivétel nélkül - kellő tudományos felkészültség nélküli műkedvelők. . . akik a világnevekkel dicskedő “finn-ugor” nyelvészet művelőinek munkáját Habsburg zsoldon élő szélhámosok által felépített kártyavárnak, tudományos humbugnak rágalmazták. E merész fantáziájú, dilettáns történészek arra az eredményre jutottak, hogy a magyarság sumér származék, és hogy a Duna-Tisza közén beszélt első kultúrnyelv a magyar volt. Ezek az őskutatók jól tudják, hogy a vallásos érzés milyen mély gyökerű a magyar népben és azon keresztül igyekeznek híveket toborozni zavaros tanáiknak.”

“A judeo-kereszténységet azzal a fölényes megállapítással vetik el, hogy maga Jézus sem volt zsidó, hanem ugyanabból az ősi turáni gyökérből származott, amelyből a Magyar Egyház alapítói származtatják magukat.” És így tovább érvel Dr. Biró Béla, mondván, hogy az őskutatás a szaktudósok kötelessége és joga. Neki Dr. Baráth Tibor, Badiny Jós Ferenc, Dr. Novotny Elemér, Dr. Bodula Ida, Csőke Sándor és Magyar Adorján, Dr. Rimanóczy László, Dr. Besenyő Sándor, és még oly sokan mások, professzorok, tanárok, nem szaktudósok, mert nem a - Dr. László Gyula által is “hipotétikusnak” ítélt - zsákutcába vezető finnugorizmust művelik.

Ezek az igenis szaktudósok azt mondják, hogy nagy szükség van az amatőrök munkájára, mert ők megkötöttség nélkül dolgozhatnak, meg látásaikat követhetik, mert nem gátolja őket elkötelezettség a munkaadó és a hatalom iránt.

A Biró Bélához hasonló szemellenzős tudósokkal nagyon nehéz és hiábavaló a vitatkozás. Nem is érdemes, mert “a karaván úgyis halad”.

Nem szükséges nekünk “mesterséges fényforrásokat” keresnünk kutató munkáinkhoz, amikor mint az égő Nap világít felettünk az Egy-Öröklgaz-Isten” egyházi-, párt- és egyéni érdekeket semmibevevő Igazsága, melynek fényénél tisztelettel kutatjuk sokezer évvel ezelőtt élt őseink

dicsőséges történelmét, mert - mint Garay János koszorús költőnk írja:

“Csak törpe nép felejthet ősnagyságot, csak elfajult kor hős elődöket.
A lelkes eljár ősei sirlakához és a régi fénynél gyűjt új szövétneket.
S ha a jelennek halványul sugára, a régi fény ragyog fel honára.”

Talán sohasem volt a mindenkori jelennek sugára olyan halovány, mint most, amikor nemzetünknek nemcsak szellemi, hanem fizikai megsemmisítése is utolsó állomásához érkezett.

Kiváló íróink, mint Wass Albert, Gábor Áron, Petres Judit, Dr. Kollarits Béla, Flórián Tibor állandóan “egy mély lelki szükséglettel” beszélnek, amit világjárásuk során a külföldön élő magyarság összejövetelein, konferenciáin tapasztaltak, miszerint csak az idegen mítoszoktól, a nemzet-köziségtől mentes, minden mástól megkülönböztető magyar történelmi alapú vallás menthetné meg a magyarságot a beolvadástól, a megsemmisüléstől.

Csodálom, hogy Dr. Biró Béla és eszmétársai nem vették még észre ezt a mély lelki szükségletet. De ha észre is vették, írásaikat nem ez, hanem más irányú lelki szükséglet és elkötelezettség diktálja, mert másképpen nem gúnyolná az általa merész fantáziájú dilettáns történészeknek azt a megállapítását, hogy a magyar nép azonos származású az Oppert által “sumérnak” elnevezett és Sír H.C. Rawlinson által “ős-szkítának” mondott néppel, továbbá, hogy a Kárpát-medencében, sőt az egész Közép-Európában beszélt első kultúrnyelv a magyar volt, amit a Biblia írói kétezeröttszáz évvel ezelőtt úgy fejeztek ki, hogy “Mind az egész földnek pedig egy nyelve és egyforma beszéde vala.” (Móz. I. Könyve 11. rész, 1. vers.) Ez az egy nyelv, bibliaszakértők és történettudósok által térképre vetítve Góg és Magóg fiainak magyar nyelve volt Turántól az Atlanti-óceánig, és Sumértól Észak- és Kelet-Afrikáig.

Miért fáj ez a magyar igazság Biró Bélának. Miért fáj nekik az hogy a világ legnagyobb szellemóriása, a Názáreti Jézus a mi fajtánk, Nimród nemzetségéből?

“Mehr Licht”: Több világosságot. Lelkiismereti szabadságot. Ezer év alatt sokszor letörtük a rablincseket, de az ármány hol a terror, hol a csapda, hol a megfélemlítés, hol a gúnyolódás, hol a kegyes mellébeszélés fegyverével mindig visszaverte nemzetünket lelki tömlöcébe, mely előkészítője a fizikai megsemmisítésnek.

Ha semmi sem bizonyítaná a nemzeti vallás szükségességét, és megtartó erejét, már az is elég volna bizonyítéknak, hogy ellenségeink mindig lelkileg akartak bennünket rabigába dönteni, hogy annál könnyebben végez-hessenek velünk gazdaságilag és politikailag.

A magyarok Istene azonban megengedte vagy egyenesen elrendelte hogy legyenek nekünk Széchenyieink, prohászkáink, ravasz lászlóink, baráth tiboraink, badiny jósaink és legyetek ti testvéreim, mint új próféták, akik bátran kiáltják Keresztelő Jánossal:

“Térjete meg őseitek hitéhez és újuljatok meg a magyar vallásban, mert a történelem fejszéje már a magyar életfa gyökerére vettetett és teremjete megteréshez méltó gyümölcsöket, mert amely fa jó gyümölcsöt nem terem, kivágattatik és a tűzre vettetik.”

Mutassátok meg és valljátok bátran, hogy él még a magyarok Istene és vannak még prófétái. Hívjátok a még teljesen el nem fajult lelkeket istentiszteleteinkre, hogy meg tudjanak felelni a Hit sáfárainak, akik - mint egyik vidéki plébános - a vasárnapi Tudósító című bulletinjében panaszkodik hogy:

“Fülemhez jutott a magyar rádióból is, melyet nem hallgatok, de szónoklatok alkalmával is elég gyakran ez a szó: “a magyarok istene” : Így kisbetűvel, mert ez, nem a mi Istenünk, aki kinyilatkoztatta magát Ábrahámnak, hitünk őseinek... és így tovább, összehordva hetet-havat. Csak azt nem mondja, miből gondolja, hogy a rádióbemondó és a szónok kisbetűvel “mondta” a magyarok Istenét. Hogyan lehet egy szót “kisbetűvel mondani”: Írni lehet, de csak gúnyolva. Az, hogy a főtisztelendő father Badiny Jós Ferenc professzort kinevezi “főtáltos”-nak. Nemigen vágyik erre a professzor, elég dolga van a katedrán. Aztán Főtisztelendő testvérem, nyissa csak ki Bibliáját ahol sokszor van említve “Izrael Istene”: Ez ellen tiltakozott-e már? Vagy Izraelnek lehet Istene, de a magyaroknak nem? Hát megnyugtatom Testvéremet, egy az Isten! De erről az egyről minden népnek más-más képzete van. Más tulajdonságú a zsidók Jehovája, más az arab Allah, más az indián Manitu más a hindu Vishnu, más a német Votán és más a magyarok Istene, aki nehéz időkben még Hadúr is.

Abban viszont igaza van Őtisztelendőségének, hogy az ő hitük őse Ábrahám. Ezért hívják teológiai nvelven “Judeo Christianizmusnak”: De abban már nincs igaza, hogy amint mondja: “.. ez a kis csoport az őstörténet ürügyén megtagadja a kereszténységet”: Tudnia kellene, vagy bevallhatná hívei előtt is, hogy az “Ábrahám ősiségű” vallás nem kereszténység, hanem alapjaiban judaizmus”, szektáiban pedig “krisztiánizmus”. Az igazi keresztények pedig mi, magyar vallásúak vagyunk, mert az egyenlőszárú ősi Kereszt - mint Isten hatalmának jelképe-a mi jelvényünk. A kereszténynek elismert erkölcsök a mi erkölcsünk. Az Anderson professzor által elismert “egyetemes ősvallás”, amelyből a mai nagy vallások lettek, a mi vallásunk, melyet a Názáreti Jézus és őelőtte már Keresztelő János is hirdetett. A keresztiség szentsége szintén a mi őseink sokezer éves hagyatéka, melynek

Jézus is alávetette magát, mert - mint Ő mondta - "*Illik nekünk minden (rég) igazságot betöltenünk*". És az Isten és ember közti szövetség, melyet Isten kötött Nimród dédapjával, Noéval, melyet Zarathustra meghirdetett és a Názáreti Jézus felújított az úrvacsorában, és őseink is gyakoroltak a vérszerződésben, egy szittya-magyar szertartás.

Ne higgyetek hát a vádaskodóknak és a rágalmazóknak, hanem sajnáljátok őket, mert mint Jakab apostol mondja, "A rágalmazó nyelv megszeplősíti a testet és lángba borítja életük folyását": Ne legyetek ti ezekhez hasonlóak és ne legyen gyűlölet a ti szívetekben, hanem a ti hiteteket cselekedetekkel igazolva, hívjátok barátaitokat a magyarok Istene tiszteletére, hogy elmondhassátok János apostollal:

"Lássátok milyen nagy szeretetet adott nekünk az Atya, hogy immár Isten fiainak és leányainak neveztetünk, mert immár Isten gyermekei vagyunk."
Úgy legyen.

Végezetül Testvéreim, énekeljék el a Himnuszt, és áldjon meg titeket az Isten békességgel, kitartással, és jó egészséggel. - Úgy legyen!